

Елин Рахнев
кукувицата

София
2012

КУКУВИЦАТА

© Елин Рахнев, автор, 2012

© Андрей Кулев, Ася Кованова, оформление и илюстрации, 2012

© Невена Дишлиева-Кръстева, адаптация, 2012

© ИСУ, издател, 2012

Елин Рахнев
кукувицата

София
2012

Тат-ко! – успя да изрече задъханият Христо.

Докаато подгичваше покрай великанските крачки на баща си, второкласникът полагаше всички усилия да не изпадне в паника. Преглътна насила зальк геврек, вече изстинал, и се напрегна да се сети всички ли учебници за гения са в чантата му.

– Какво? – сепна се баща му и разгъна още по-широка крачка.

Малкият съвсем затича.

До училището оставаха две преки, после по алеята между шкафовете, люляк, храст, люляк, храст, накрая косо прелитане през мостчето с гивите лебеди. И двайсетина стълби до втория етаж, вратата с прозорчето в гъното на коридора.

– Пак закъсняхме.

– На всеки се случва.

– Ама на нас непрекъснато – проплака Христо. – И пак ще ми се кара.

Колкото и будилници да навиваха, колкото и да се стараеха, все не успяваха да стигнат навреме за първия час. Затова всяка сутрин водеха един и същи диалог: другите деца как успяват... вероятно и на тях им се спи... този път каква история ще разказвам... утре вече със сигурност ще станем навреме...

– Утре вече със сигурност ще станем навреме – приключи разговора бащата на входа на училището и изречението се заклатушка неуверено по стъпалата.

– Утре... добре – повтори Христо. – А днес какво да кажа на госпожица Стела?

– Кажу ѝ, че си се спънал в цвете.

– Моля...?

– Спънал си се в цвете. В маргаритка. Затова си закъснях.

– Ама, татко!

– А по-добре ли е нищо да не кажеш? По-добре ли е да мълчиш като... като храст?

– Не знам. Може и по-добре да е.

– Няма да мълчиш. Ще говориш. Ще измисляш. Които говори – успява. Нали?

Нали ме разбра?

– Разбрах.

